

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὁδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῆ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ**.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χεῖρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιτρέπονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διακρίσιν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ πρὸς τὸ Γραφεῖον.

Αἱ μεταβαλλοῦσαι διευθύνσεις ὑφελούσαι ἢ ἀποστέλλουσαι γραμματῶσμον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ψυχὴ τοῦ οἴκου. — Ἡ Γυναικεῖα γυμναστικὴ ἐν Ἀγγλίᾳ (ὑπὸ κ. Μαρίας Δέγερβ). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν Ἑκθεσιν (ὑπὸ ἐπισκεπτρίας). — Οἱ γάμοι τοῦ Σολομῶντος καὶ τῆς Σουναμίτιδος (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἐνωσίς Ἑλληνίδων. — Βιβλία. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς. Συνειθισμένος Τύπος (ὑπὸ δος Βιρήνης Ζαχαραίου).

Ἡ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὰ κάλλη καὶ τὰς γονεϊκὰς τῆς οικογενειακῆς ζωῆς, ἧτις ἐνέκλειε περισσοτέρην αὐταπάρνησιν καὶ εἰλικρίνειαν καὶ ἀγάπην ἀπὸ τὴν σημερινήν, ἔψαλλον ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἢ Ἐστίας τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν. Καὶ παρεπονεῖτο ἡ νοσταλγοῦσα τὸ θάλπος τῆς ὁσημέραι σθεινόμενης ἐστίας, καὶ διηγείτο μὲ πόνον τὴν ποίησιν τῶν παλαιῶν ἐπίπλων καὶ τῶν ἀτέχνων λίκνων, τὰ ὁποῖα ἐλίκνιζαν ἄλλοτε γενεὰς ὄλας, καὶ τὰ ὁποῖα σήμερον δίδονται εἰς τοὺς παλαιοπωλητὰς ἀντὶ ἀθურματίων νεωτεριστικῶν. Καὶ εἰς ὥραϊαν εἰκόνα ἀρρήτου μελαγχολίας ἔβλεπε τὰ πρόσωπα τὰ γηραιὰ καὶ σεβαστὰ τοῦ οἴκου παραγκωνιζόμενα, ὡς τὰ ἐπιπλα καὶ λησμονούμενα ὡς αὐτὰ καὶ μὴ εὐρίσκοντα πλέον μίαν θέσιν ἀναπαυτικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ξεκουράσων τὰ ἐκ τῆς ἡλικίας καταπονημένα σώματά των, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας νὰ δύνανται νὰ τείνουν τὰς χεῖρας εἰς φιλήματα καὶ εἰς εὐλογίας.

Εἶναι μελαγχολικὴ ἡ εἰκὼν καὶ ὀδυνηρὰ ἡ ἀλήθεια αὐτή. Ἡ νέα ζωὴ δὲν εἰσέρχεται μόνον μὲ τὴν αὐθάδειαν κατακτητοῦ εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ οἴκου, σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς κόσμον ὄλον ματαίων καὶ ἀσκόπων πραγμάτων, ἀλλ' ἔρχεται μὲ βανδαλικὸν μένος, καταρρίπτουσα καὶ κατασυντρίβουσα καὶ τοὺς βωμούς τῶν παλαιῶν θεῶν καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς λατρευόμενας θεότητες. Ἐὰν τοῦλάχιστον εἰς τὴν θέσιν τούτων εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἰδρῆ νέου, ἐὰν ἠδύνατο νὰ φυτῆσῃ νέαν ψυχὴν καὶ νὰ ζωογονήσῃ νέα ἰδεώδη καὶ νὰ ἀνοίξῃ νέου

ὀρίζοντας, ἐὰν ὑπὸ τὴν νέαν σημάειν τῆς ἐκρύπτετο ἐν οἶον-δήποτε σύμβολον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ εὐγενεοῦς, δὲν θὰ ὑπῆρχε τίποτε κακὸν εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτὴν. Διότι ἀποτοῦ εἶναι κόσμος καὶ ὑπάρχει ἀνθρωπότης καὶ μορφοῦνται κοινωναὶ καὶ ἀναπτύσσονται πνεύματα καὶ ἐξευγενίζονται ψυχαί, ὑπάρχει καὶ μακρὰ σειρά ἐξελίξεως καὶ ἀλλήλουχικῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἧτις ἐκάστοτε συμφωνεῖ πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς ἐποχῆς, καὶ ἀντιπροσώπευει καὶ πρὸς τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τῶν λαῶν, ὧν τὴν ἐθνικὴν πορείαν κανονίζει.

Ἄλλ' ἡ νέα ζωὴ, κοσμοπολιτικὴ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει, ἐπιζήμιος καὶ διὰ τοὺς μεγάλους ἀκόμη καὶ προηγμένους εἰς τὴν πολιτισμὸν λαούς, εὐρίσκει ἐξαιρετικῶς γόνιμον ἔδαφος δι' ἡμᾶς καὶ ἀποβαίνει ἐπικίνδυνος, διότι παραλύει τοὺς συνεκτικὸς δεσμούς, δι' ὧν τὰ ἔθνη καὶ αἱ κοινωναὶ προάγονται καὶ οἱ μικροὶ λαοὶ γίνονται ἰσχυροὶ καὶ ἀκατάβλητοι.

Ἐὰν τὰ θεμέλια τοῦ οἴκου, τοῦ πυρρῆνος πυύτου τοῦ κοινωνικοῦ οικοδομήματος, σαλεύωνται καὶ κλονίζωνται διὰ τῆς παραλύσεως τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς στοργῆς, βεβαίως καὶ αὐτὸ τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα θὰ ἀπειλη πτώσιν, βεβαίως καὶ ἡ λαὸς θὰ ὑπόκειται εἰς κίνδυνον, βεβαίως καὶ ὁ ἐθνικὸς βίος καὶ αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ ὑπόστασις θὰ γίνεται προβληματικὴ.

Καὶ τὰ θεμέλια τοῦ οἴκου κλονίζονται, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἐρημώσις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις διαδέχεται τὴν ἄλλοτε ἐν αὐτῷ βασιλεύουσαν χαράν, ἀφ' ἧς ἡ ἐν αὐτῷ ζωὴ κατέστη μόνον ἐφήμερος καὶ παροδική, ἀφ' ἧς ἀντὶ προσφιλοῦς ἀσύλου, εἰς τὸ ὅποιον καὶ ἡ ψυχὴ νέας ἀντλεῖ ἠδονὰς καὶ τὸ σῶμα ἀνάπαυσιν καὶ ὁ νοῦς δυνάμεις, μεταβάλλεται εἰς σταθμὸν πρόχειρον, εἰς τὸν ὅποιον οὐδὲν συγκρατεῖ, οὐδὲν συγκινεῖ, οὐδὲν τέρπει.

‘Αλλ’ ημεεις αν και η εικων της ‘Εστιαδος ειναι εξ’ Ισου πιστη οσον και πειστικη και αληθης εν πολλοις, δεν δυναμεθα να πιστευσωμεν οτι ειναι και τοσον γενικη, οτι επεκτεινεται εις τοσον ευρον κυκλον. ‘Οτι υπαρχει τασις καπως επικινδυνος προς εγκατάλειψιν και παραμέλησιν της καλης οικογενειακης ζωης άλλων χρόνων τουτο ειναι αληθές. ‘Οι εγκολπούμεθα άμελετήτως και άνευ ανάγκης πάντα νεωτερισμόν, μόνον και μόνον από ματαιότητα και μαλιαν επίδειξως είναι βέβαιον. ‘Οτι αι άπορώτεραι τάξεις αντιγράφουν τας ευπόρους εν τη ματαιότητι της επίδειξως επί ζημία της οικογενειακης ζωης είναι αναντίρητον. ‘Αλλ’ υπαρχει και μεγάλη μερίς οικίων, εις τας οποίας η ζωη του κόσμου δεν εισχωρει πέραν της αιθούσης, και εις τας οποίας συνδουλίζεσαι υπό της οικοδοσποίνης το πύρ της εστίας, αν όχι μετ’ Ισου προς άλλους χρόνους φανατισμού, αλλά μετ’ αρκετς επιμόνης και άφροσύσεως. Είς αυτς έμειναν άθικτα και άνεπάφα ως πολύτιμα κειμήλια και τά αναπαυτικά των γερόντων καθίσματα και τά άπερίττα οικογενειακά σκεύη, χάρις εις τά οποια ο πάππος και η μάμμη μας επαναφέρουν εις άπώτατον παρελθόν και μας διηγούνται εποποιίαν όλην των χρόνων εκείνων.

Τούτο δεν μας εμποδίζει να ανησυχώμεν διά το μέλλον και μετά της άπεγοητευμένης εστιαδος να κρούωμεν και ημεεις τον κώδωνα του κινδύνου. ‘Οτι δεν έπετελέσθη καθ’ ολοκληρίαν, δύναται να συντελεσθῃ βαθμηδόν και κατ’ όλίγον. Τό μύθοςμα έχει διαδοθῃ εις όλες τας κοινωνικας τάξεις, και η εκτός του οικου ζωη κρύπτει υπό το έλκυστικόν εξωτερικόν της κίνδυνόν, υπό του εποίου πρωτίστως και κατ’ έξοχην άπειλούμεθα ημεεις, αι γυναίκες αι τοσον πομπηδως τιτλοφορούμεναι: βασιλισσαι του οικου. Ναι, το βασιλειόν μας κατάπίπτει, και το στέμμά μας άμαυροϋται όλον.

Τά ευμαρθη και πολυτελη ξενοδοχεια, αι λέσχαι, τα καφενεια, η υπαίθριος ζωη ερημόνουν ημερα τη ημερα τους οικους μας και τεινουν Ισως εις την έντελη εκθρόνησιν μας. Καί εν εις τουτο παιτήν άνήρ, ο τοσον προθύμως άποκριτῶν από τους κόλπους της οικογενειας του, παίσιμεν όμως και ημεεις, αι οποια όχι μόνον δεν προσπαθοϋμεν να καταστήσωμεν τας οικιας μας κέντρα επαγωγῆς και ευχαρίστη, εις τὰ οποια να θερμαίνεται η καρδιά από αγάπην και να ευμαρθη το σώμα από στοργικην περιθαλψιν και να ηρεμη το πνεύμα από γαλήνην και ησυχίαν, αλλά, λιποτάκται της ετήσιας, ακολουθοϋμεν το παράδειγμα εκείνων, περιάγουσαι από πρώτας μέχρι εσπέρας την ανίαν μας και την ματαιότητά μας από έδω και από εκεί, χωρίς κανένα σκοπόν και χωρίς καμμίαν μεγάλην πραγματικην απόλαυσιν, εξ εκείνων, αι οποια κατι αφίνουσι και εις το πνεύμα και εις την ψυχήν.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Φυσικώτατα, προκειμένου περί γυμναστικής, εξ ‘Αγγλίας έρχονται πάντοτε αι πρώται μεταρρυθμίσεις. Λοιπόν αντί του τραπέζιου, του ποδηλάτου, της κωπηλασίας και του τένις, τα οποια ημερα τη ημερα διαγράφονται από τα προγράμματα της γυμναστικής, ίνα αντικατασταθῶσιν από τέχνας χειρωνακτικας ω: την του ξυλουργου, του κλειθροποιου και ά.

Κατά πρώτην φοράν αι τέχναι αυται εισήχθησαν εις το North London Collegiate, είναι δε τερπνότερον θέαμα η επίσκεψις των μικρών και κομψών εργοστασίων της σχολης, εις τα οποια ωραϊται και άνθηραι κόρι σύρουν με τας λευκας χειράς των την πλάνην επί των σανίδων η χωρίζουν χονδράς δοκούς. Προσφιλες επίσης γύμνασμα είναι η άσκησις της πυροσβεστικης τέχνης. Αίθνης εν σφύριγμα άκούεται ανα την σχολήν. Είναι το σύνθημα της ενάρξεως της ψευδοπυρκαϊξς. ‘Εν ροπῃ οφθαλμού όλαι αι πυροσβεστριαι μαθητριάι εύρίσκονται εις τας θέσεις των. Τρεις λόχοι με λοχαγόν, εκ των μεγαλύτερων μαθητριών, επί κεφαλῆς, τίθενται εις γραμμην έντός στιγμῶν τινων μόλις και μετ’ όλίγον αι υδραντλιαι είναι έτοιμοι και εις τας υποδεικνυομενάς θέσεις.

Είς τον στρατόν αυτόν των νεαρῶν άμαζόνων όλαι οι βαθμοι δίδονται κατ’ έκλογήν. ‘Αλλ’ η πειθορχια είναι τοσον αυστηρά και η καθ’ έκαστην άσκησις εις τας δυσχεστερας και πολυπλοκώτερας των πυροσβεστικῶν εκτελέσεων είναι τοσον τελεια, ώστε το μοναδικόν Ισως εις τον κόσμον πυροσβεστικόν τουτο σώμα απέκτησε τοιαύτην άριθειαν και ευκολίαν εις ταχῆαν και άμεσον ενεργειαν, ώστε το μέγα τουτο παραθναγωγείον να είναι έντελως εξηραλισμένον από πάντα κίνδυνον πυρκαϊξς.

Και αι νεάνιδες αυται, αι δυνάμεναι με τας δύο μόνον χειράς των να κατασκευάσουν εν τραπέζι με όλα τα κλειδιά του, να σβύσουν την φωτιάν, αν ποτε έπυρκολεϊτο η οικία των, ήμπορουν μετά της αυτης ευκολίας να λύσουν εν γεωμετρικόν η αλγεβρικόν πρόβλημα, να γράψουν εν άρθρον πολιτικόν η φιλολογικόν, να εκφωνήσουν ένα λόγον εις οικονδήποτε δημοσίαν συναθροισιν, να αναθρέψουν τα παιδιά των καθ’ όλους τους κανονας της υγεινης και της παιδαγωγίας, να γείνουν νοσοκόμοι εν ανάγκη, και να χορεύουν με χάριν και άβρότητα, ην σπανίως άπαντα τις εις μαμοθρέπτους νεανιδας άλλων αίωνων.

Τοιουτοτρόπως οι ‘Αγγλοι έλυσαν το δύσλυτον πρόβλημα του να εξασφαλίσουν εις τας νεανιδας την πλήρη ανάπτυξιν της φυσικης υγείας, ταυτοχρόνως δε και της πνευματικης μορφώσεως. «Το νοϋς υγιής εις σώματα υγῆ» των αρχαίων μόνον παρά των ‘Αγγλων κατενοήθη, επεδιώχθη και επέτυχεν.

(Λουδίνον) Μαίη Δεγερεβ

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Κατά την διάρκειαν της εργασίας η κυρά Ρήνη ειχε κάμει την εμφάνισιν της πρό της θύρας, δθθεν διά να ζητήση διαταγάς από την κυρίαν, πράγματι όμως διά να εδη την ζωγράφον και έννοηση περί τίνος έπρόκειτο: διότι ο έρως του Κώστα μετά της Μαρίας ειχε φθάσει διά των υπηρετριών της γειτονικς και εως τα αυτιά της κερά Ρήνης. ‘Οταν εξήλθε δε αντί να υπάγη εις την εργασίαν της, έμεινεν εξωθεν της τραπέζης και παραηκούθη με περιέργειαν την προτοιμασίαν της εικόνας. Τούτον παράδοξος και άσυνήθης δι’ αυτην η ο ηναςχολησις αυτη της νεας καλλιτέχνης και τοσο ακατανόητος της εφαινετο η ανάγκη να ζωγραφίσουν το σουφρωμένον πρόσωπον της νενης, ώστε αν δεν εδλεπε με τα μά-

της της οτι αλήθεια δι’ αυτό ειχεν έλθει η κυρία εκείνη εκεί, θα της ητο αδύνατον να το πιστεύη. Παρακολουθούσα μάλιστα την εξέλιξιν της προτοιμασίας και την εργασίαν του σχεδίου ελησημονήθη τοσον, ώστε σιγά, σιγά επροχώρησε μέχρι της θέσεως σχεδόν επου ειργάζετο η Μαρία. ‘Ο Κώστας και η Λέλα, αντιληφθέντες την περιέργειαν, ητις την εθησεν εις το αδιάκριτον αυτό διάθεμα μόλις συνεκράτουν τον γέλωτα, ενῶ η κ. Μεμιδώφ και η ‘Ολγίνα ωργισμένοι προσεπάθουν δια νευμάτων να την απομακρύνουν.

‘Αλλ’ η κερά Ρήνη δεν τας ειχεν αντιληφθῃ και μόνον όταν ετελείωσεν η Μαρία συνηθάνθη το άτοπον και με τα μάτια κάτω έπευσε να εξέλθη.

‘Η κ. Μεμιδώφ ητο ακράτητος. Τί θα υπέθετεν η Μαρία διά το κάμωμα αυτό της κερά Ρήνης; Θα ενόμιζεν οτι οι υπηρέται εις εν άρχοντόσπιτο, ως το ιδικόν της, δεν εζευραν την θέσιν των. ‘Οτι οι Φαναριώται εξέπεσαν τοσον, ώστε να παραβαίνουν τους θρους της εθιμοτυπίας. Και σκεπτομένη, σῦτως ειπέιν, μεγαλοφώνως: Καλέ ελδате εκεί αυθάδειαν! Τί θα γίνωμεν με αυτς τας υπηρετριάς. ‘Εγώ δεν άντέχω πλέον! . . . Και ηρχιτεν όλόκληρον λιτανείαν παραπόνων κατά της θρασύτητος του υπηρετικου προσωπικου.

‘Η Μαρία, η οποια δεν ειχε προσέξει εις την κερά Ρήνην, δεν ηννόει διατι η πενθερά της τα έβαλε με τας υπηρετριάς της εις στιγμην τοσον ακατάλληλον.

‘Ο Κώστας, έννοήσας την άπορίαν της και συναίσθανόμενος, οτι η Μαρία θα ηρχιζε να στενοχωρηται, εν μάλιστα επρόσχευεν εις τας δύο αδελφάς του, την επλησίασε και ευθύς, ως εκείνη εκλεισε τον σάκκον των τετραδίων της, τον ηνοιξε και με την συνήθη χάριν του: ‘Αλλ’ αυτό είναι εγώιημός, ειπε. Συνθέτετε εν άριστουρηματάκι, ρίπτετε τας πρώτας γραμμάς και επεϊτα το κρύπτετε. Δεν μας επιτρέπετε λοιπόν να ρίψωμεν και ημεεις εν βλέμμα;

Η Λέλα ειχε πλησίασει επίσης εις το τραπέζι και η κ. Μεμιδώφ έπαυσε να θυμώνη, συναίσθανθείσα οτι εκαμε λάθος να δείξη οτι εθύμωσε. ‘Επλησίασεν επεϊτα με τρόπον τας θυγατέρας της και σιγά, σιγά εψιθύρισε: Τί εκάθισατε σην αγάλματα; Δεν λότε καμμιά λέξι; . . .

‘Η ‘Ολγίνα διώθησεν τον γιγακ της, εσήκωσε τα μαλλιά της και εκίνηθη προς το τραπέζι. Θα ηθελα και εγώ μία εικόνα, διά να την χαρίσω του πατέρα, αλλά miniature. Θα στοιχίση πολυ, ματμαζέλ;

‘Επρόφερε τας λέξεις αυτας με προστατευτικόν ύφος και παίζουσα με την χρυσην βλυσιν, εις ην ειχε περασμένα τα γιγακ της, με τα οποια τώρα εξήταζε το carlion, το οποιον ο Κώστας εκρατούσεν εις τα χέρια του.

‘Ο Κώστας ωρείσασε και στρεφόμενος με βλέμμα κεραυνοβόλον προς την αδελφήν του: «‘Εργασίαν της κυρίας, ειπε, δεν ήμπορει να πληρώση το ιδικόν σου βαλάντιον».

‘Η Μαρία εροθήθη την όργην του Κώστα και με άνεξικακίαν θαυμαστῆν τον διέκοψε, λέγουσα: ‘Ο αδελφός σας υπερτιμα την εργασίαν μου, δεσπονις. Θα προσπαθήσω να κάμω την μικρογραφίαν, την οποίαν μου ζητετε και την οποίαν θα σας παρακαλέσω να δεχθῆτε, χωρίς να την πληρώσητε. Με ενδιαφέρει τοσον η εικων αυτη, ώστε και δεκα αντίγραφα, εν κάμω, πάλιν θα κερδίω εγώ, τοσην συμπάθειαν

αισθάνομαι προς το πρωτότυπον. Είξουτε, ειπε με γλυκειαν αξιοπρέπειαν, η οποια ηνάγκασε την ‘Ολγίαν να ταπεινώση τους οφθαλμούς: ‘Ημεεις οι τεχνίται εχομεν και άλλα κέρδη εκτός των χρηματικῶν. ‘Εχομεν. . . το νεμαυστουπ εν κθεμ

— ‘Ωραία δώρα, ειπεν η ‘Εμμάη, η οποια ειχε πλησίασει και αυτη εις τον κύκλον του τραπέζιου. ‘Η Μ^{ος} Marie μας ειπε τι θαυμάσια πράγματα σας έχασαν από το Γιλδί.

‘Ο Κώστας εγεινεν ωχρότερος άκομη, ενῶ η Μαρία έμεινείσσε και πάλιν. ‘Η Λέλα διέκοψε την αδελφήν της: «Μη κρά άκομη, ειπεν εις την Μαρίαν, και δι’ αυτό διδεις τοσην σημασίαν εις τα δώρα, δεν έννοει δε το μεγάλο δωρον, το οποιον διαρκως η Τέχνη έχει εις την διαθέσιμια σας».

‘Η κοκκίνα Κατίγκω έπαυσε εις αναμμένα κάρβουνα. ‘Αν και δεν ειχε μεγάλην ανάπτυξιν, έννοουσεν όμως οτι και η ‘Ολγίνα και η ‘Εμμά ειχον επεΐ ανόησις και οτι εις το σύμπλεγμα εκεινο η φυσιογνωμία της Μαρίας, εξήρτε, εφαινετο τοσον μεγάλη, ώστε ο Κώστας να υπερηφανεύεται μεν διά την εκλογην του, να έντρέπεται δε διά το γελοϊον μέρος, το οποϊον επαίξαν αι αδελφαί του.

Και ενῶ ειχε σχεδιάσει να κρατήση την Μαρίαν διά το πρόγευμα, διά να απομακρύνη τον κίνδυνον της συναντήσεως των δύο συζύγων μόνων, την οποίαν ειχεν υποπτευθῃ, παρητήθη της ιδέας της, τοσον εφοβήθη νεας επιπλοκάς και νεα φιάσκα των κοριτσιών της.

‘Η Μαρία έθαζε τα γάντια της, όταν παρουσιάσθη η υπηρετρία φέρουσα δίσκον άσημένιον με δύο άσημένα βάζα γλυκου. ‘Εν κανιστριδιον όλόχρυσον χωρισμένον εις δύο εχρησήμευ διά τα επίχρυσα επίσης χουλιαρακία του γλυκου. ‘Η κοκκίνα Κατίγκω εξεσκέπασε το εν βάζο: «Να πάρετε όλίγον νερό, ματμαζέλ, ειπε. Σας εκουράσασμεν τοσον».

Μέσα εις το άργυρον δοχεϊον ελαμπαν ως σμαράγδια μεγάλα, νεραντζακια πλέοντα εις ρευστόν ημικρυσταλλωμένον υποπράσινον, το οποιον άντέκειτο θαυμασίως με το άπαστραπτον χρώμα του άργυρου περιβάλλοντος.

‘Η Μαρία έρριψεν εν βλέμμα εις την ευείδη υπηρετριαν, η οποια παραηκούθητο υπό άλλης άκομη ευειδεστερας. Καί αυτη έφερε δίσκον, μικρότερον όμως και από σιντεφι, επί του οποίου ησαν παρατεταγμένα μικρά φλιτζανάκια καφε.

— Ευχαριστώ, ειπεν. ‘Αλλά θα προγευματίσω τώρα άμέσως και άπεποιήθη και το γλυκό και τον καφε. ‘Επειτα αφήρσεν από το στήθος τα λευκά της ρόδα και προσφέρουσα αυτα προς την γραϊαν κ. Μεμιδώφ, εκυψε με χάριν πρό των γατών της: «Θέλετε να δεχθῆτε τα ρόδα μου; της ειπε. Θα τα θέσετε εις το φημισμένον εικονοστάσιόν σας και όταν προσεύχησθε προς την θαυματουργόν Παναγίαν σας, δεν θα λησμονητε και το όνομά μου».

‘Η γραϊα ως εμπνευσμένη τότε της Παναγίας της Ιερείας έθηκε το λευκόν ως κήριον χέρι της επί της κεφαλῆς της νεας γυναικός και με επισιμότητα, ην μόνον υπερκόσμιος την εύχασθε προς την θαυματουργόν Παναγίαν σας, της ειπε: «‘Εχε, παισιμνητε και το όνομά μου».

* ‘Η γραϊα Μεμιδώφ ειχε το πλουσιώτερον εικονοστάσιον της Κωνσταντινουπόλεως, δωρον της εν Πετροουπολει θυγατρός της. Μεταξύ των εικόνων υπηρχε και θαυματουργά Παναγίας τοιαύτη, χαίρουσα μεγάλην φήμην διά τα θαυμάτια της.

Αί ψυχαι των δύο αυτων γυναικων κατα την στιγμην εκεινην ανεγνωρίζοντο ως αδελφαι. Η μία εφερετο προς την αλλην με το αυτο αισθημα της αγάπης, με τον αυτον πόθον της αλληλεγγύης, με το αυτο εστικτον της ανάγκης της αμύνης και της υπερασπίσεως. Προ ολίγων στιγμων η Μαρία εσκεπτετο πως να λύση τα δεσμά της ανισχύρου και εξητλημένης γραίας, πως να ελευθερώση την ψυχην και την διάνοιάν της από τον σιδηρου κλωβόν του τυραννικου εγωΐσμου εκεινων, οτινες μόνον αγάπην και αφοσίωσιν της ωφειλαν. Τώρα η γραία επεκαλετο την ευλογίαν της θαυματουργου Παναγίας της υπέρ της νέας γυναικός. Η ευλογία εκεινη είχε την πεποίθησιν η γραία, ότι θα την εφύλαπτεν από τους πολλους κινδύνους, ους ήθλάνετο ότι ήπειλουν την νέαν γυναίκα. Ίσως μάλιστα, από τας όμιλίαις της Δέλας, η γραία να είχεν έννοήσει όποιον μυστήριον υπεκρύπτετο υπό την πρόφασιν της επισκέψεως της νέας ζωγράφου, και ίσως η ψυχή της να έτρεμεν ακριβώς δια τουτο περισσότερον και να συνεπόνει εκεινην, ήτις είχε να πλαισία κατὰ τώσων προσκομμάτων και δυσκολιών.

Δύο κόσμοι αντίθετοι, δύο ψυχαι εκ διαμέτου αντίστροφοι εξεπροσωπούντο εις το σύμπλεγμα των δύο γυναικων.

Το λευκοστεφανωμένον μέτωπον της γραίας διηγείτο μαρτυρικην εποποιίαν ψυχής σκληρωμένης, αλλ' υποταχθείσης μεθ' υπομονής και προόθητος εις την τύχην της. Η αυστηρά της νέας μορφή, η προδίδουσα πρόσωρον ώριμανσιν του νοϋ, διηγείτο την εργασίαν του πνεύματος και την επανόστασιν της ψυχής της αποστολίου και μάρτυρος ενός νέου ιδεώδους. Αι χείρες εκεινης αι ρυτιδωμένα, μικραι και αδύνατοι, εδεικνυαν εν τη άτροφική αναπτύξει των την σπραγιδα των αλύσειων, υπό την αβρότητα και απαλότητα, ήν η ακινησία και η αργία είχαν επί σειράς ετών κατεργασθη. Αι χείρες της νέας αι μακραι και ελαστικαι ως από χαλύδα εφαινοντο ισχυρκι δια την πάλην, έτοιμοι να αγωνισθώσιν, ήσκημέναι να αντίτάξωσιν εν ανάγκη βίαν εις την βίαν, αλλὰ να μη υπαχθώσιν εις τα δεσμά, να μη δεθώσιν με αλύσεις, έστω και έν ήσαν αυται πλεγμένα από ρόδα.

Ο Κώστας, χωρτι να είναι παρατηρητής και ψυχολόγος, αμυδρως άντελήθη την συμβολικην εκεινην παράστασιν και ήσθάνθη μίαν άοριστον ανησυχίαν και συγκίνησιν να τον συντάραξη. Έλαθε τον σάκκον της Μαρίας, η οποία είχεν έγερθη και απεχειρέτα ήδη την μητέρα του, και διηυθύνθη προς την θύραν. Η Μαρία, αφού έχαιρέτισε και τας αδελφάς του, τον ήκολούθησεν.

— Θα την συνοδεύσω, ειπεν ο Κώστας εις την μητέρα του, αδιαφορών έντελως, εάν τον αποδοκίμαζεν αυτή η εάν αι αδελφαι του θα ύπωπτευντό τι. Και εξήλθε μετά της σύζυγου του.

Πως από της θύρας μητέρα και θυγατέρες εύρεθησαν εις το σαχνισίρ, το έπρωδωκε μόνον το ως πτερυγίσμα πολλων πουλιών μαζή τίνανγμα των τεσσάρων φορεμάτων και το ελαφρόν τριζιμόν των υποδημάτων των τεσσάρων γυναικων. Τα οικτώ μάτια των εκαρφώθησαν υπό τα υαλώματα των παράθυρών, ενώ αι φλόγασκίτων έτίθεντο εις ενέργειαν, υπό διαφόρου εκάστης κινουμένη ελαττήριου. Αλλά συγχρόνως με

αυτάς εις όλα τα γειτονικά σαχνισίρ και παράθυρα παρετηρείτο η αυτή κίνησις, το αυτο πτερυγίσμα των εσθήτων και πολλά τώρα μάτια επολιόρκησαν το νέον ζεύγος καθ' όλας τας διευθύνσεις.

— Και στα δικά σας, ειπεν η αντικρυνή καθολική γειτόνισσα εις τα κορίσια της. Φαίνονται τελειωμένα περὶ. Καλέ πορὸς να τώλεγεν, ότι μέσα σε τόσα κορίτσια του Σταυροδρομίου σαν τα κρύα νερά και με λίρες και τόσα καλά, θ' άρχουνταν αυτή από τα ξένα να τον ξελογιάση!

— Και η κοκκίνα Κατίγκω, η σοιλίνα, με τα μεγάλα φούμαρα, πως το παραδέχεται, ειπεν η κ. Φακίδου, η πλαγινη γειτόνισσα προς την πενθεράν της. Καλέ τον είδες τον νέον τον Μερμιδώφ με τί καμάρι συνοδεύει την νοικάρισσα της Mme Marie ;

Αι κρίσεις τοιουτοτρόπως εξηκολούθουν ποικίλαι και διαφοροι καθ' όλην την γραμμην. Αλλ' όλαι έναντίον της Μαρίας, όλαι κατακρίνουσαι την εκλογήν του νέου, όλαι ζηλοτυποϋσαι, διότι αι ιδικαι των κόραι δεν κατώρθωσαν να βάλουν τον νέον Φαναριώτην εις το χέρι. Αι ζωρότεροι εκ των νέων κυριών, όσαι δεν είχαν κορίτσια δια γάμον, ώργίζοντο, διότι έχαναν ίσως ένα θαυμαστήν, ειμή τι πλέον, και τον ώραιότερον του Σταυροδρομίου, κατὰ την κοινήν όμολογίαν.

Μία από τας πολλάς, Φαναριώτισσα αυτή, δεν ήμπορούσε να ανεχθη, δεν ήθελε να πιστεύση, ότι έγινετο τοιαύτη προσβολή εις την άρχοντιαν της Πόλεως. Μπα ! Και τί αν την συνοδεύη αυτήν την κοσμογυρίστρα ο νέος Μερμιδώφ; Θα την είχαν φωνάζει γιὰ καμμιά εικόνα εις το σπίτι και καθὼς την έκορτέτζαρε, ήυρεν ο νέος άφορμή να βγη μαζή της. Καλέ τί θα πη ! Κείνη που ήταν τόσο φιληνάδα της κοκκίνας Κατίγκως, ειζερε καλά, πως ο Κώστας θα άρραβωνιάζουσαν σήμερα' αύριο με μιχ κοντέσσα Ρούσσα με εκατό χιλιάδες λίρες προίκα.

Η Φαναριώτισσα μάλιστα, ξεπεσμένη τώρα και αυτή άρχόντισσα, δια την τιμήν του σοϋ, ενόμισεν υποχρέωσιν της και καθήκόν της, ευθύς ως επρογευμάτισε, να ένδυσθη και να επισκεφηη πρώτον την κοκκίνα Κατίγκω δια να μάθη τί συνέβη. Αλλ' επειδή δεν την έδέχθησαν, επεσκέφη και άσειράν την μίαν μετά την αλλην όλες της γειτόνισσες, δια να τας καθησυχάση ως προς το ζήτημα του γάμου του νέου Μερμιδώφ. Τοιουτοτρόπως όλον το άπύγευμα της ήμέρας εκεινης επέρασε μία όλόκληρος συνοικία με την φροντίδα της πιθανότητας η μη του γάμου του.

Μία

**ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ**

Έχουμε πλέον και ήμεις τακτικά κατ' έτος το Salon μας, και αν δεν είναι εφάμιλλον προς τα μεγάλα καλλιτεχνικά κέντρα της Ευρώπης, βαδίζει όμως τον δρόμον, ο όποιος φέρει κατ' ευθείαν προς το τέλειον.

Οι επισκέπται βεβαίως του καλλιτεχνικου αυτού κέντρου δεν είναι εδῶ ούτε τόσοσν άθροίοι, ούτε τόσοσν πάντοτε είδήμονες της τέχνης· συμβαίνει μάλιστα συχνά, ώστε οι πολλοι και αι πολλαι να εύρίσκωνται εκει μάλλον δια να επι-

δειχθουν και επιδειξουν καλλιτεχνικην άνάπτυξιν, παρά διότι αισθάνονται πραγματικῶς ευχαρίστησιν και άπόλαστιν καλλιτεχνικην.

Οι όλίγοι και αι όλίγαι είναι οι άληθῶς άγχιπώντες και αισθανόμενοι την γοητείαν των ώραιων και άμέμπτων γραμμων και των δροσερών χρωμάτων και οι άπολαμβάνοντες άληθη άπόλαστιν εις την θεόν ώραιας εικόνας, η όποια φαίνεται πάντοτε ότι μειδια και υποδέχεται με αγάπην όλους, όσων οι όφθαλμοι είναι καμωμένοι δια να εξετάζουν, άνευρίσκουν και μελετούν το ώραιον.

Χωρίς αξιώσεις μεγάλης, ούτε και μικράς ειδικότητος μετέβημεν εις την Έκθεσιν, διότι μία επισκέψις εκει ένεχει σχεδόν τόσην γοητείαν, όσην και η από τα προύλκια του Ζαππειου μεγάρου θεα της μεγάλης εικόνας της φύσεως.

Έκει ως και εδῶ υπάρχουν έργα φωτεινά, έργα ώραιας έμπνεύσεως και άληθινου ταλάντου. Εις την ύδατογραφίαν την πρώτην θέσιν, ιδίως ως εκτέλεσις, έχουν τα έργα του κ. Γιαλλινά: ο Παρθενών του, τα Προβατάκια του, η Έλγής του, τα Γαρυφαλά του όλα είναι αξια θαυμασμοϋ. Παρά τον Γιαλλιναν προβάλλει άλλος, νέος δι' ήμας ζωγράφος, ο κ. Νικολάος Ανδροϋτσος, ο όποιος, με ένα χρυσοαίματωμένο Παρθενώνα από τας τελευταίας ακτίνας της δύσεως, μας φέρει εις κόσμους νέους φωτός και δυνάμεως. Εφάμιλλα του πρώτου του αυτού πίνακος είναι και τα άλλα δύο του έργα, η Πομπηία και η Αμυδαλιζά, η όποία μας παρουσιάζει όλόζώντανην την αγαπημένην άνοιξιν. Εις την αυτην αίθουσαν έν pastel του κ. Φωκά «Εις τας όχθας της Μάρνης» καταπλήττει τον επισκέπτην. Είναι όνειρον αιθέριον, το όποιον έχει γραφή επάνω εις ένα πίνακα. Η άνθησις, την όποιαν δίδει εις την ψυχην, δεν είναι δυνατόν να εκφρασθη ακριβώς. Έργα της αυτης σχεδόν σχολής είναι και οι τρεις πίνακες της δεσποινίδος Λασκαρίδου, η όποία μόνη κυρία μεταξύ τώσων άνδρων λάμπει εις την πρώτην αυτην αίθουσαν με ατον δρόμον των ίτεων της, τον αδρόμον του Βουνοϋ» και «το πρό της καταιγίδος».

Η δις Λασκαρίδου, φύσις καλλιτεχνική προνομιοϋχος, εις την μονομαχίαν της με τόσους εκει άνδρας ισχυρών χρωστήρων, διεκδικει επαξίως δικαιώματα ισότητος και τα λαμβάνει. Έκεϊνον, το όποιον θαυμάσαμεν ιδίως εις τα έργα της, εινε η perspective, η φθάνουσα το τέλειον.

Ο κ. Ιακωβίδης εκθέτει πέντε πίνακας γνωστους από την παρελθούσαν έκθεσιν, τέσσαρας ελαιογραφίας και έν pastel. Το άθάνατον «Κρυφτουλάκι του» γοητεύει πάντοτε ιδιαίτερωσ, με την μεγάλην δύναμιν και ζώην, ήν εγκλείει μέσα του. Το γυναικειον φύλον αντιπροσωπεύεται ακόμη από την da Θαλ. Φλώρα, η όποία εκθέτει τρία έργα, την Βακχίδα, τας Κακάς ειδήσεις και ένα Τραγοϋδι. Αι Κακάς ειδήσεις εινε έργον γνωστόν και από την αλλην έκθεσιν. Το Τραγοϋδι της και η Βακχίς της είναι εφάμιλλα άλλων ώραιων έργων της dos Φλώρας, ήτις ύπόσχεται πολλά. Επίσης η κυρία και δις Ζλατάνου εκθέτουσι τέσσαρας πίνακας, nature morte. Ο κ. Χατζόπουλος, ο κ. Γερασιώτης και ο κ. Ματθιόπουλος εκθέτουν επίσης ώραιους πίνακας. Ο κ. Λύτρας γίγας πάντοτε της προσωπογραφίας, αντιπροσωπεύεται με δύο μεγάλους πίνακας, την πρωτοπογραφίαν του Ζωσιμά και το Μοι-

ρολόγι και δύο μικρους γνωστους ήδη. Όλος νέον είδος ζωγραφικής μας προουσιάζουν δύο έργα του κ. Γαλάνη, τα Χρυσάνθεμα και η Αμυδαλιζά· εις αυτά τα πρόσωπα και τα άνθη συγχίζονται, ένουντι και προς στιγμην χάνεται η κεφαλή από τον πίνακα και δεν φαίνεται παρά έν ώραιον σύμπλεγμα από άνθη. Και άλλοι από τους καλλιτέχνας μας αντιπροσωπεύονται με ώραιους πίνακας, ο μόνος δ' ο όποιος λείπει έρετος από την έκθεσιν του Ζαππειου είναι ο κ. Μποκατσιάμης με τα αιθέρια εκεινα έργα του.

Μία επισκέψις

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΥΝΑΜΙΤΙΔΟΣ

Είναι γνωστόν ότι αι σύζυγοι του Σολομώντος ήριθμοϋντο ανά εκατοντάδας, εκεινη όμως, ήν ήγάπησεν ύπέρ πάσας ήτο η ώραία Σουναμίτις, η κόρη αυτη των άγγων, η λατρεύουσα την φύσιν έν τῷ μέσω της όποιας διήλθε τα παιδικά της έτη.

Η Σουναμίτις, αν και νεώτατη, ήγάπησεν εις τον Σολομώντα την τόσον φημισμένην μεγαλοφυχίαν του, ήτις του ειλκυε τας συμπαθείας των νέων γυναικων, και την αφοσίωσιν των έντίμων άνδρων. Αι πρώται λέξεις, ως απευθύνει εις τον βασιλικόν σύζυγόν της αποπνεύον τον αρελή και περιπαθη αυτών θαυμασμόν, ο όποιος όμως δεν την έμποδίζει να θεωρη έκ αυτην αξίαν του μεγάλου έρωτος, όν έμπνεί. Δια τουτο η ταπεινή και ήλιοκαής των άγγων κόρη αποτεινεται προς τας καμψάς Σιωνιτίδας, αίτινες την περιστοιχίζουν, λέγουσα:

«Είμαι μαύρη και όμως είμαι ώραία, ή κόρη της Ίερουσαλήμ, ως αι σκηναι του Κεδάρ, ως αι σκιάδες του Σολομώντος. Μη με άτενίζετε με περιφρόνητιν, διότι είμαι μαύρη, διότι ο ήλιος με έκασεν. Οι υιοί της μητρός μου, όργισθέντες έναντίον μου με έστειλαν να φυλάττω τας άμπέλους».

Μετανεχθείσα αποτόμως εις τον άγνωστον πλοϋτον και την μαγικήν πολυτέλειαν της αλλης ή νέα χωρική βλέπει εις τον Σολομώντα τον ώραιότερον βοσκόν. Και έρωτα αυτον άπλοικώτατα εις ποιον μέρος κατὰ τας μεσημερινάς ώρας ξεκουράζει τα ποιμνία του. Θέλει να μάθη τουτο, όπως μη τα βήματά της την παραπλανήσουν παρά τας σκηνάς άλλων βοσκων.

Εις την ιδεάν αυτην ο σύζυγος παράσσεται. Φρίσσων εκ ζηλοτυπίας άφνει να εξέλθη του στόματός του λέξις τραχεία, εκδηλοϋσα την όργην του. Αλλ' άμέσως ως μετανωδν δια την άκουσίαν δυσαρέσειάν του καθησυχάζει την νέαν γυναίκα με λέξεις θαυπευτικας και πλήρεις συγκινήσεως.

«Βλέπεις, είσαι ώραία, είσαι ώραία, πολυαγαπημένη μου» Και εκεινη εγκωμιάζουσα τον μονάρχην τον συγκρίνει προς πολύτιμον φυτόν με λευκούς και άρωματισμένους βότρους άνθέων, ενώ αυτη εικονίζει εκ αυτην ως άνθος άναπτυχθέν άνευ καλλιεργείας:

«Είμαι ρόδον του Σαρίν και κρίνον των άγγων».

«Ως το κρίνον έν τῷ μέσω των άκανθών» άπαντα ή σύζυγος με ίπποτικην αβρότητα, αέτσι και η λατρευτή μου μεταξὺ όλων των παρθένων». Η πρώτη ήμέρα των εορτων παρερχεται, κλλ' αι διασκευασεις θα παραταθουν επί εξ άκόμη ήμέρας.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου ὁ σύζυγος ἀφίνει πρῶτὴν κατοικίαν του, ἐξορκίζων τὰς κόρας τῆς Ἱερουσαλὴμ «εἰς τὸ ὄνομα τῶν δορκάδων καὶ τῶν γαζελῶν τῆς ἐξοχῆς» νὰ σεβασθοῦν τὴν νέαν γυναῖκά του.

Ὅταν ἐπιστρέφῃ ἡ Σουναμίτις ἐξυπνά... Τόνοι φωνῆς ἀγαπητοὶ ἀκούονται παρὰ τῆς καρδίας της πρὶν ἢ φθάσουν εἰς τὰς ἀκοάς της: «Ἡ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου μου» ἀνακράζει. Καὶ διὰ μέσου τῶν κινκλίδων παραθύρου τὸν βλέπει. Ὁρθῶς, ὅπισθεν τῶν κινκλίδων τὴν προτκαλεῖ νὰ ἀφίση τὸ παλάτιον καὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἵνα ἀναπνεύσῃ τὰ ἰσχυρὰ ἀρώματα τῶν ὑγρῶν ἐκ τῆς πρωινῆς δρόσου ἀνθέων, νὰ ἀκούσῃ τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, νὰ γευθῇ τοὺς καρπούς τῶν σύκων, νὰ λάβῃ τέλος μέρος εἰς τὸν ἀρμονικὸν καὶ γελαστὸν χορὸν, ὅστις ψάλλει τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀνοίξεως καὶ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας, τὴν διπλὴν ταύτην ἀναγέννησιν τῆς φύσεως. Καὶ ἡ σύζυγος ἐκναλαμβάνει μετὰ τὸν σύζυγον τὴν θαυμασίαν ποίησιν, ἣτις τὴν λιχνίζει καὶ τὴν μεθύει.

«Ὁ ἀγαπημένος μου μοὶ λέγει: Σήκω, ἀγάπη μου, ὠραία καὶ ἔλα. Ὁ χειμὼν ἐπέρρασε, ἡ βροχὴ ἔπαυσε καὶ διελύθη. Τὰ ἄνθη ἐφάνησαν εἰς τὴν γῆν, ὁ καιρὸς τοῦ ἔσματος ἐφθάσε καὶ ἡ φωνὴ τῶν τρυγῶνων ἀκούεται εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡ συκὴ γλυκαίνει τὰ ὠριμάζοντα σῦκά της καὶ ἡ ἀνοῦσσα ἀμπελος σκορπίζει παντοῦ τὰ ἀρώματά της. Σήκω, ἀγαπημένε μου ὠραία καὶ ἔλα.

«Εἶναι ἰδικός μου, λέγει ἡ Σουναμίτις, ἀποκρινομένη εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ βασιλικοῦ της ποιμένος, καὶ ἐγὼ ἀνήκω εἰς αὐτὸν ὁ ὁποῖος λάμπει μετὰ τῶν κρίνων.

Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην νύκτα ἡ καρδία τῆς νέας γυναίκος ταράσσεται. Εἶναι μόνη καὶ ἀνήτυχος. Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός της; Ποῖον κίνδυνον διατρέχει; Εἰς τὴν σκέψιν ταύτην τρελλῆ ἐκ φόβου ρίπτεται ἐκτὸς τοῦ παλατίου καὶ ζητεῖ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τῆς πόλεως «ἐκεῖνον δὴ ἡ καρδία της ἀγαπᾷ» τὸν εὐρίσκει τέλος καὶ ὅταν ἐξημερώνη αἱ κόραι τῆς Σιών χαιρετῶσι τὸν βασιλέα των, ἔστεμμένον μὲ τὸ διαδήμα, τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ του Βεθσαβὲ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ὕμεναίου του, τὴν πρώτην τῆς εὐτυχίας του ἡμέραν.

Ὁ βασιλεὺς θαυμάζει μὲ ἔκστασιν τὴν νέαν γυναῖκα, ἣτις δι' αὐτὸν ἐξέθεσε τὴν βασιλικὴν της ἀξιοπρέπειαν, ἵτως δὲ καὶ τὴν ζωὴν της. «Πόσον εἶσαι ὠραία ἀγάπη μου, τῆς λέγει. Κατέκτησες τὴν καρδίαν μου, ἀδελφὴ μου, νέαν μου σύζυγος, κατέκτησες τὴν ψυχὴν μου μὲ ἐν σου βλέμμα».

Καὶ παρομοιάζει τοὺς λόγους τῆς γυναίκος του πρὸς τὴν θρηπτικὴν ἐνέργειαν τοῦ γάλακτος, πρὸς τὴν δροσερὰν γλυκύτητα τοῦ μέλιτος. Καὶ ὅταν φαίνεται ἀναπνέων δι' αὐτῆς ὅλα τὰ ἀρώματα τῶν δασῶν του, αὕτη τὸν φέρει εἰς τοὺς βασιλικὸς κήπους. Ἐκεῖ ἡ κυπρίσσιος ἐκτείνει τὴν πυκνὴν σκιάν της, ἡ ροιὰ ἀπλώνει τὰ πορφυρὰ πέταλά της, ἡ κινναμώμη ὑψεῖ τοὺς ἄξονας τῶν ὑπολεύκων ἀνθυλλίων της. Ἡ ἀλόη στεφανώνει μετὰ μακρὰ ἐκ τεσσάρων ποδῶν φύλλα της μετὰ ἐρυθροκίτρινα ἄνθη της. Οἱ στάχεις τῶν γαρυφάλλων καὶ αἱ κάλαμοι στρώνουν μετὰ ὠραίας ἀποχρώσεις τὰ ἄνθηρα, ἐνῶν τὰ μῦρα καὶ τὰ λιβανωτῶν ρέουν ἀπὸ τὰ ἀκκιθώδες δένδρον μετὰ τὸ λαμπρὸν φύλλωμά.

Ἡ νέαν γυναῖκα καλεῖ τὸν βορρᾶν καὶ τὸν ἀνεμὸν τοῦ νότου,

ἵνα ἡ πνοὴ των ποτισθῇ μετὰ τὸ βάλσαμον τῶν δένδρων, μετὰ τὴν κήριν τῶν ἀνθέων καὶ θωπεύσῃ τὸν σύζυγόν της μετὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀρώματα.

Ὁ βασιλεὺς συνάξει τὰ μῦρα, γεύεται σταγόνα μέλιτος καὶ χυμὸν ἐκ τῶν ἀμπέλων του, καὶ καλῶν τοὺς παρανόμους του εἰς τὴν ἐορτὴν, ρίπτει τὴν χαρποπαῖαν κραυγὴν τῶν γαμηλιῶν ἐορτῶν: «Φάγετε, σύντροφοί μου, πίστε καὶ μεθύθητε, φίλοι μου.

(Κατὰ τὴν Bader) Ἑλένη Γεωργιάδου

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἐορτὴ ἐν τῷ Διδασκαλείῳ τῶν Νηπιαγωγῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος

Τὴν 30 Δεκεμβρίου λήξαντος ἔτους τὸ ἐκπαιδευτικὸν τμήμα ἐτέλεσεν ὅπως οἰκογενειακῶς τὴν ἐορτὴν τοῦ Δένδρου, χάριν τῶν μαθητῶν τοῦ Διδασκαλείου καὶ τῶν νηπίων τοῦ Νηπιαγωγείου τοῦ Τμήματος.

Μετὰ τὴν συνήθη προθυμίαν τὰ ἐνεργὰ Μέλη τοῦ Τμήματος προσήνεγκον πάντινα τ' ἀπαιτούμενα, ὅπως ἀνευ δαπάνης τοῦ Τμημοῦ καταρτισθῇ πλήρης ἡ ἐορτὴ. Οὕτως ἡ κυρία Α. Π. Κουντουριώτου προσέφερε τὸ δένδρον καὶ ἄφθονα παιγνίδια διὰ τὰ παιδάκια. Ἡ κυρία Κ. Γ. Λεβίδου τὰ πρὸς στολισμὸν τοῦ δένδρου ἀπαιτούμενα κηρία, καρπούς κλπ. Ἐκόσμησεν δὲ τὸ δένδρον αἱ κυρίαι Χ. Νικοκλή καὶ Λευκοθέα Παρόδου, βοηθούμεναι ὑπὸ τῶν μαθητῶν νηπιαγωγῶν.

Γλυκύσματα δὲ προσέφερον ἄφθονα αἱ κυρίαι Λασκαρίδου, Β. Ἀγγελάστου, Χ. Νικοκλή, Χρ. Γεωργαντᾶ, Ε. Ἐμπεδοκλέους, Ε. Ὀρφανοῦ, Μ. Μπαλάνου, Α. Στεκούλη καὶ Α. Ξανθική, αἵτινες καὶ παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐορτὴν. Σκοπὸς τῆς ἐορτῆς δὲν ἦτο ἡ ἀπλὴ τέρψις τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ συνάμα ἡ καλλιέργεια τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ὅθεν καὶ ἔρρηκτο αὐταὶ προηγουμένως ἐνδύματα διὰ δέκα ἄπορα παιδία, ἄτινα προσελήθησαν εἰς τὴν ἐορτὴν, μετὰ πολλῆς χαρῆς ἔλαβον τὰ δῶρά των, ὡς καὶ παίγνια καὶ γλυκίσματα ἐκ τοῦ δένδρου.

Μετὰ τοῦτο τὰ νήπια τοῦ Διδασκαλείου ἐξετέλεσαν ρυθμικὰ τινὰ παίγνια καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν αἱ μαθήτριά τινὰ νηπιαγωγοὶ ἐχόρευσαν μέχρι νυκτός.

BIBLIA

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης. Πρῶτην φορὰν βεβαίως ἐξεδόθη ἐν Ἑλλάδι βιβλίον τόσον πλούσιον καὶ καλλιτεχνικόν, ὅσον ὠραῖον καὶ ἀποπνέον τὸ ἀρώμα τῆς ἀγάπης καὶ τρυφερότητος τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔξῃ ἄλλως, ἀφοῦ μία μεγάλη μήτηρ, ἡ Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, ἐξέλεξε καὶ ὑπέδειξεν αὐτὸ πρὸς μεταφράσιν εἰς τὴν παιδιαγωγὸν τοῦ προσφιλοῦς τέκνου της, Δα Ἰουλίαν Σωμάκη καὶ ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι ἐκδότης βιβλίων τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὁ διευθυντὴς τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ἀνάλαβε τὴν ἐκδόσιν του.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον τῆς γνωστῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως Δρος Meade, τῆς τρυφερᾶς ἀνατόμου τῆς παιδικῆς ψυχῆς, πρέπει νὰ γείνη κτήμα πάσης

μητρικῆς βιβλιοθήκης, πρέπει νὰ γείνη ἀχάριστος σύντροφος παντὸς μικροῦ παιδίου.

Αἱ Ἑλληνίδες μητέρες οὕτω θὰ ταχθοῦν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς βασιλικῆς μητρὸς, ἣτις ἐπόθησε νὰ ἴδῃ τὰ Ἑλληνόπαιδα κάτοχα ἐνός τοιοῦτου ἀριστουργήματος, δι' οὗ καὶ ἡ καρδία των διαπλάσσεται καὶ ἡ ψυχὴ των ἀφυπνίζεται εἰς τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης τιμᾶται ἄδελτος δρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 καὶ πολυτελῶς καὶ ἐπὶ ὠραίου χάρτου δεμένος φρ. 10.

Ἰωάννου Καμπούρογλου Ποιητικὴ Συλλογὴ. Ὑπὸ τὸν τίτλον 1900 ἐξεδόθη ἡ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ παλαμιάχου ἀθλητοῦ τοῦ καλάμου καὶ συμπαθεστάτου ἄλλοτε συναδέλφου ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ κ. Ι. Καμπούρογλου. Ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς, ἡμέραι δόξης, ἡμέραι πένθους καὶ ὀδύνης, ἀναμνήσεις, ἱστορικαὶ περιπέτειαι περιλαμβάνονται εἰς κομψοὺς στίχους εἰς τριακοσίας περίπου σελίδας μετὰ πολλῶν καὶ ὠραίων εἰκόνων. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ι. Καμπούρογλου τιμᾶται ἄδελτος δρ. 5 καὶ χρυσόδετος δρ. 6.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν σαλονιῶν

ΣΥΝΕΙΘΙΣΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

«Εἶναι μερικά αἰσθητά, ποῦ τελειώνουν μονάχα μετὰ τὴ ζωὴ. Ἀγάπης σ' ἀληθινᾶ; malheur à toi, ἂν δὲν ἀγαπίσῃς! ἢ θὰ ζῆς τυραννισμένος ἢ ἂν δὲν θέλῃς πρέπει νὰ βγάλῃς ἀπὸ πάνου σου τὸ βραδύ φόρτωμα, ποῦ σὺ δακεν ἡ φύσις, τὸ σῶμά σου... τὴ ζωὴ. Μὴ θελήσεις νὰ με χαρακτηρίσεις ὡς philosophe, mademoiselle, γιατί εἰμαι tout le contraire, ἀλλὰ τὴν ἀγάπησα πολὺ, πάρα πολὺ καὶ αὕτη παντρεύεται τώρα τὴν θέλω λοιπὸν τὴ ζωὴ μου.»

Κ' ἐκεῖνος, ποῦ μούλεγε αὐτὰ, ἦταν σωτὴς λιμοκοντόρος, τέλειος τύπος νταντῆ. Πάντα ντυμένος τῆς ὄρας, μωροδῶτος, νέος τοῦ σαλονιοῦ καὶ τοῦ flirt, ποδηλατιστῆς, μαουσιέτας, τρελλὸς γιὰ τὸ lowtennis (καὶ ἀναμεταξύ μας, γιὰ τὰς ὄμορφες κοπέλλας) συχνάζει στὸ Club, ἔφερε Γαλλικὰ, λίγες φράσεις Ἀγγλικὰ, πολὺ λίγες Ἰταλικὰ, μὰ μιλεῖ ὅλα μ' ἀπίστευτην ἀναίδεια, connaisseur, κατὰ τὴν φράσιν του (καὶ τὴν ἰδέαν του) de la litterature Française, γιατί ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει οὔτε ποιητὰς, οὔτε συγγραφεῖς, οὔτε καλλιτέχνας, μόλις ἔφερε νὰ βάλῃ τὰ χέρια του στὸ πιάνο, ἀλλὰ λαρεῖται τὴ Γερμανικὴ μουσικὴ, ἐνῶ περιφρονεῖ τὴν Ἰταλικὴν ὡς τυποτένια, καλὸς κολυμβιστῆς, κρηγιός, ὀλίγο καλλιτέχνης καὶ... ὅτι ἄλλο θέλετε σεῖς.

Κ' ἔμαθα τὰ γουστά του, τὰ προτερήματά του, τὰς ἰδέας του, τὸν αὐτοχρον ἔρωτά του, τὴν ἐπιθυμίαν τῆς αὐτοκτονίας, τὰς φιλοσοφικὰς του θεωρίας, τὴν πρώτην φορὰ, ποῦ τοῦ μίλησα, χωρὶς καθόλου νὰ τὸν ρωτήσω. Κι' ὅταν ἠθέλησα νὰ πῶ κάτι σχετικὸ μετὰ τὴν αὐτοχτονίαν, μ' ἀνέκρουγε μ' ἕνα χαριτωμένο ντιστεγκέδικον κίνημα καί:

—Μήπως καὶ σεῖς πιστεύετε, mademoiselle, ποῦ εἶναι ἡρωας ἐκεῖνος ποῦ ζῆ, ὅταν τίποτε δὲν τοῦ sorriderai περὶ τὴ ζωὴ. Νὰ ζῆς! the great attraction! καὶ τυραννισμένος, γιὰ νὰ παῖξῃς τὸν ρόλον τοῦ ἥρωα, mais c'est une bettise. Selon μοὶ ἡρωϊσμός εἶναι νὰ πάρῃς τὸ rebolter καὶ νὰ ρίξῃς τὰ μυαλά σου. Πρᾶγμα, ποῦ κανεὶς δεῖλός δὲν κάνει. Κ' ἔπειτα χωρὶς αὐτὴν ἡ ζωὴ 'ναὶ κόλασι καὶ χειρότερη ἀπὸ αὐτήν, ποῦ τόσο divinement περιγράφει ὁ Dante.

Κ' ἀρνήθησε νὰ μοῦ λῆθῃ, ποῦ τὴν πρωτόειδε, πῶς τῆς μίλησε, τί τοῦ ἀπάντησε κείνη, ποῦ τὴ ξανάειδε, πῶς τὴν ἀγάπησε, καὶ πῶς ἐκείνη ἔπειτ' ἀπὸ τόσα... παντρεύτηκε.

—Κι' ὅμως τὸ ἔξερω γὰ καὶ τὸ ἔξερω ἀπὸ θετικὴ πηγὴ, (ὡς μοῦ συχωρήσῃ ὁ ντιστεγκέδικος μὴ παρενθεσι, γιὰ νὰ πῶ σ' ἐκεῖνους, ποῦ θὰ λάβουν τὴν ὑπομονὴν νὰ με διαβάσουν, ποῦ θετικὴ πηγὴ εἶναι κάτι πολὺ σωστὸ, πολὺ ἀληθινὸ, ἀλάτρωτον, ἂν θέλετε... μὰ περὶ περιέργου! ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν

Ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους ὡς παιδαγωγός. Νέα καὶ καλλιτεχνικὴ τοῦ ἔργου ἀνατύπωσις παρὰ τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως κ. Ἀλεξ. Φιλαδελφέως. Κρίσιν αὐτοῦ εἰχομεν δημοσιεύσει ἄλλοτε ἐκτενῶς. Ἡ ἐξάντλησις τῆς πρώτης ἐκδόσεως, πρᾶγμα σπάνιον δι' ἑλληνικὸν ἔργον, προδίδει τὴν δημοτικότητά ἣν χαιρεί ὁ συγγραφεὺς παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Ἱστορία τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος. Παρὰ τοῦ κ. Χ. Ἀννίνου μεταφρασθὲν ἐξεδόθη τὸ ἀ' φυλλάδιον τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Edouard Driault. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπαρχὴν ἐκδόσεως σειρᾶς ἄλλων ἔργων, ἀποτελούντων τὴν Ποικίλην Βιβλιοθήκην, ἣς τὴν ἐκδόσιν ἀνάλαβεν ὁ κ. Μ. Δεπάστας.

Ἐνοικιάζεται εἰς θέσιν κεντρικὴν ὁλόκληρον πάτωμα οἰκίας ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν μεγάλων εὐνηλιῶν καὶ εὐχέρων δωματίων ἀντὶ 80 μόνον δραχμῶν. Πληροφορίαι πρὸς ἡμῖν.

Ἐνα... τίποτα) πῶς ἐκείνη δὲ φταίει ὁ πατέρας της τὴν ἀνάγκασε. Σὰς παρακαλῶ entre nous, αὐτὴ μ' ἀγαπᾷ, τὸ ἔξερω καὶ ἔχω καὶ γράμματά της, ποῦ πολὺ μποροῦν νὰ τὴν ἐχθέσουν, μὰ σὰν gentleman δὲν τὸ κάνω.

Δὲν ἤξεύρω γιατί, μὰ ἐνῶ μούλεγε αὐτὰ, καθόλου δὲ μοῦ περνούσε ἀπ' τὸ κεφάλ' ἡ ἰδέα, ποῦ τέτοια νεότη, τέτοια distinction, τέτοια smart μποροῦσε νὰ χαθῇ γιὰ ἕνα αἰσθητά.

Ἴσως, γι' αὐτὸ νῆφταν καὶ τὰ γάντια μου, καὶ μὴ λεπτὴ μπουρδιὰ βιολέτας, ποῦ ἀρκετὴν εὐχαρίστησιν ἔδιδε εἰς τὴν μύτη μου, ὅση δὲν ἔδιδαν ἡ κούβεντες του στὸ πνευμά μου.

Σὲ μίαν ἀπογευματινὴν τέσσαρες—πέντε μέρας κατόπισιν τὸν ξανάειδα. Ἦταν τόσο ἀσωσιωμένος στὴν κούβεντα του μετὰ μὴ νῆα, ποῦ δὲν ἐπρόσειε καθόλου ποῦ κατὰ τὴν ἐκαθόμουν σὲ μὴ χαμηλὴ πολυθρόνα σιμά στὸ παράθυρο, γιομάτο μεπεντέδες ποῦ σκέπαζαν τὴ συντροφισσά του.

Θέλετε ἕνα μέρος τῆς κούβεντας του; —Ἴσως νᾶξω πιστέψῃ, ποῦ ἀγάπησα, mademoiselle, ἀλλὰ γιὰ λίγες στιγμῆς μονάχα, ποτὲ ὅμως πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή μὴ αἰσθάνθηκα un amour profand, une veritable affection. Μὲ πιστεύετε;

—Ὁχι πολὺ. Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι, malheureusement σήμερα αἰσθάνομαι, ποῦ ἀγαπῶ σ' ἀληθινᾶ καὶ ποῦ αὐτὸ τὸ αἰσθητά μονάχα μετὰ τὴ ζωὴ μου θὰ τελειώσῃ.

—Καὶ ποῖα εἶν' αὐτή, ποῦ μόρρεσε νὰ σὰς ἐνσπείρῃ ἕνα τόσο μεγάλον αἰσθητά, ἂν ἐπιτρέπεται;

—Ἄν ἐπιτρέπω; Θὰ ἦμουν le plus heureux des mortels, happy, very happy, signorina, ἂν θέλετε ν' ἀκούσατε τ' ὄνομά της καὶ νὰ μοῦ δώσατε τὴν ἄδεια νὰ τὴν λατρεύω. (ἐδῶ ἡ φωνὴ τρέμει).

—Μὰ... δὲ σὰς ἐνοσῶ. Δὲ θυμοῦμαι ποῖ ἰδέα σατανικὴ μοῦ ἦρθε καὶ τράβηξα κείνη τὴ στιγμὴ τὸ μεπεντέ, κι' ἀπὸ τὸ κίνημά μου γύρισε ὁ νταντῆς καὶ μαζὺ κι' ἡ νῆα, μὴ πλοῦσια ἀσκημοῦρα, ποῦ τὰ τάλλαρά της εἶχαν τὴ δύναμι ν' ἀνάβουν ἀετοστικὸς φωτιῆς καὶ νὰ χροῖζουν τὴ...ζωὴ.

—Ἄ! σεῖς, mademoiselle, πῶς εἶπατε ἀπὸ προχτές; μ' ἕνα εὐγενικώτατο χαμόγελο, καὶ μετὰ μὴ χαριτωμένην ὑπόκλησιν, μοῦ λέει.

—Καὶ ἡ αὐτοχτονία σας; τοῦ λέω μ' εἰρωνείαν, χωρὶς ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησίν του.

Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου μετὰ μὴ διαβολικὴν γρηγοράδα, πλησιάζοντάς με μοῦ λέει σιγὰ, σιγὰ:

—Pour l'amour de Dieu, mademoiselle, vous allez me gêner tout.

—200,000 francs de dot, n'est-ce-pas?

—Parfaitement.

Κ' ἐπειδὴ κάποιος ἄλλος εἶχ' ἔρθῃ κοντά μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ, μετὰ μίαν ἄλλην ὑπόκλησιν καὶ μ' ἕνα ἀπερμιττέζο πήγε πάλῃ στὴ θέσιν του, ποῦ ἴσως ἐκείνη νὰ τὸν περιμένε μετὰ... χτυποκάρδι.

Στὴν Κέρκυρα. Εἰρήνη Γ. Ζαβιτσιάνου.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Μετὰ τὴν ἐσχάτως ὑποβληθεῖσαν παραίτησιν πάντων τῶν μελῶν τοῦ Προεδρείου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνώσεως, ἐγένοντο αἱ νέαι ἀρχαιεσείαι τοῦτου.

Κατ' αὐτάς ἐξελέγησαν: πρόεδρος ἡ κ. Ἐλένη Ἀντωνοπούλου, ἀντιπρόεδροι, αἱ κ. κ. Εὐκνήθια Ἐμπεδοκλή και Σοφία Δάλλα. Ταμίαις ἡ κ. Δέσποινα Ἀνδριοπούλου και Γεν. Γραμματεὺς ἡ κ. Ἰουλία Στρέιτ.

Ἐγένοντο ἐπίσης αἱ ἀρχαιεσείαι τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Τμήματος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, τοῦ ὁποίου πρόεδρος ἐξελέγη ἡ κ. Ἐλένη Νεγρεπόντη, ἀντιπρόεδροι αἱ κ. κ. Μπάρτ και Σοφία Μπαλτατζή, Ταμίαις ἡ κ. Μαρία Ρομάνου και Γεν. Γραμματεὺς ἡ κ. Μαρία Νεγρεπόντη.

Τῶν λοιπῶν Τμημάτων τῆς Ἐνώσεως τὰ προεδρεῖα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Τμήμα χερῶν και ὄρφανῶν: Πρόεδρος ἡ κ. Ἐλένη Γρίβα ἀντιπρόεδροι αἱ κ. κ. Μ. Νοταρᾶ και Μ. Δραχούμη. Ταμίαις ἡ δις Οὐ. Βουγιούκα και Γ. Γραμματεὺς ἡ κ. Ἐλένη Κρίτσα.

Τμήμα Ἐκπαιδευτικῶν: Πρόεδρος ἡ κ. Αἰκ. Λασκαρίδου. Ἀντιπρόεδροι αἱ κ. κ. Εὐ. Κετσέα και Β. Ἀγγελάστου. Ταμίαις ἡ κ. Χαλκοκονδύλη και Γενικ. Γραμματεὺς ἡ κ. Μ. Μπαλάνου.

Τμήμα Ἐπαγγελματικῶν και Οἰκοκυρῶν: Πρόεδρος ἡ κ. Καλλιρρόη Παρρέν. Ἀντιπρόεδροι αἱ κ. κ. Εὐ. Ἐμπεδοκλή και Μ. Γρυπάρη. Ταμίαις ἡ δις Βουγιούκα και Γεν. Γραμματεὺς ἡ δις Εἰρήνη Νικολαίδου.

Τμήμα Νοσηλευτικῶν: Πρόεδρος ἡ δις Μαρία Καλαποθάκη ἰατρός. Ἀντιπρόεδροι αἱ κ. κ. Μ. Κεφαλά και Ἀνθή Βασιλειάδου, ἰατρός. Ταμίαις ἡ δις Ἐλένη Σούτσου και Γ. Γραμματεὺς ἡ δις Νίνα Μηλιώτου.

Τὰ προεδρεῖα τῶν Τμημάτων ἀποτελοῦσι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐνώσεως.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Τί περιέχει: ἡμερομῆναι· Φιλολογίαν τοῦ Βορρᾶ. Ἐρρίκος Ἰψερ: Κατάμονος. Περιπλοκαί. Φωτόφυξ. Κρίνον λιμνη. Τόλας Δοριάν. Ἡ γέννησις κόρης. Ἀγροτικὴ εἰκὼν ἐν Φωτισίᾳ. Γνώμαι γυναικῶν. Ταμηλία δῶρα: Ὀλγὰς Κοῦλη. François Coppée: Τὸ χρυσοῦν Λουδοβίκειον. Ὀδηγία διὰ γεύματα. Τὸ φέμα: Εἰρήνης Ζαβιτσάνου. Ἀνθῆς Βασιλειάδου, ἰατροῦ: Διατροφή βρεφῶν. Μαρία Πινέλλη: Σιβύλλαι και προφήτιδες. Schiller: τὸ Ἰδχνικόν.

Μεγάλαι γυναῖκες τοῦ αἰῶνος: Isabel Aberdeen: Λέγου: Ἰουλιέτας Ἀδάμ: Ἡ ὄρμος γυνή. Σοβίας Ἀλμπερτίνη: Ἡ ἀγάπη. Σαρμίσας Βιλτσέσκος, ρουμανίδος δικηγόρου: Ἡ γυνή εἶναι πολίτις. Καρ Ἀλφόνσου Davidet: Τὰ χαρτιὰ τῶν παιδιῶν μου. Βαρωνίδος d'Ebnar Eschenbach: Μία συνάντησις. Αὐγούστας Φίκερτ: Ποῦ μᾶς φέρει τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Ἰρτας Ρέτσιους: Κάμνετε τὰ παιδιὰ εὐγενῆ. Αἶνας Μόργενστερν: Τὸ ζήτημα τῆς γυναικός. Ἀδάς Νέγγρη. Τέλος Ἀπεργίας. Κλεμάνς Ροαγιέ: Ὁ φυσικὸς νόμος. Σεβερίνας. Τὸ δολοφόνον πτηνόν. Sorgue. Εἰκὼν Σλαύας. Αἰθῆς Sommerset: Πῶς θὰ γεννῶνται παιδιὰ εὐτυχῆ: Ἐλισάβετ Στάντορ: Ἡ Βίβλος και αἱ γυναῖκες. Ζουδὶθ Γωτιέ: Μία ἡρώς τοῦ Ἰαπωνικοῦ θεάτρου. Henri Greuille. Τὸ μικρὸν φῶς. Μαρία Πιγάρ ἰατροῦ εἰς νέας μητέρας.

Εἰρήνης Νικολαίδου: Τὸ παρὰ μῦθι τῆς ἀγάπης. Φιλανθοῦς: Τὰ φυτὰ τῶν αἰθουσῶν. Φαλιώ Παπαγιάννη ὁ λυχνιστάτης.

Παίγνια συναναστροφῶν. Περιέργα. Ἐορτὴ ἀνθέων. Ὁ Δεκάλογος τῶν λουτρῶν. Μία ἄσπερη τρίχα. Γυναικεῖα ἐν Ἑλλάδι σωματεῖα. Πρώτη Ἰανουαρίου. Συμβουλαί. Συνταγαί μαγειρικῆς κ. ἄ.

Τὸ ἐξώφυλλον τοῦ εἶναι ἡριθμένον και διδοὶ δικίωμα εἰς λαχεῖον, τοῦ ὁποίου κερδίζουν πολλοὶ ἀριθμοί, φορέματα, κωμωδοτεχνήματα, γάντια βιβλία κτλ. Τιμᾶται 1 φρ.

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητριάς μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητριάς τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς και αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριάς και ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λησῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα και ἡ διαχείρησις τῆς Ἐφημερίδος δυνηθῆ νὰ κλείσῃ πάντα ἀνοικτὸν λησὸν και προβῆ εἰς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων τῆς.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ λαβοῦσαι ἡμερολόγια νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον.

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τὸ πρῶτον και μοναδικὸν ἀτμοκίνητον ἐν Ἑλλάδι Ὑφαντουργεῖον τῆς κυρίας Σπάρτης Καρασταμάτη παρέχει τὰ μοναδικὰ μεταξωτὰ διὰ τὴν στερεότητα τοῦ ὑφάσματος και τῶν χρωμάτων.

Πλὴν τὰ γνωστὰ ἀέρινα, τὰ διὰ χοροὺς και ἐσπερίδας, κατασκευάζει ὑφάσματα διὰ φορέματα, δι' ἐπιπλα, δι' ὀμπρέλλας, θαυμασίων σχεδίων, ἐκλεκτῆς και ἄγνης Ἑλληνικῆς μεταξῆς, χρωματισμῶν, ὧν τὸ μυστήριον μόνον ἡ κόρη τῆς κυρίας Καρασταμάτη κατέχει.

Πλὴν τούτων εἰς τὸ κατάστημα τῆς κ. Καρασταμάτη ἀπέναντι τῆς Βουλῆς, εὐρίσκει τις θαυμασίαν συλλογὴν ὑφασμάτων διὰ φορέματα ἐπισκέψεων, ὑποδοχῶν, ἐσπερίδων, γάμων. Ὀμπρέλλας τῆς βροχῆς και ὀμπρέλλας πολυτελείας. Μανδύλια μεταξωτὰ ἀνδρικὰ και γυναικεῖα. Ἐσάρπες χρυσοῦ φαντες. Ὑφάσματα Malinès και Saut-de lit και τέλος ὅ, τι δύναται εἰς νὰ φαντασθῆ τέλειον εἰς ὑφασμα ἐκ μεταξῆς.

Ἦδη τὸ ἐργαστάσιον τοῦτο κατασκεύασε νέον εἶδος μεταξωτῶν, τὰ ὁποῖα ἐνθυμίζουν τὰς πολυτίμους τῆς Βαγδάτης στόφας, με σχέδια και χρώματα, τὰ ὁποῖα εἰκονίζουν τὸ ἀφρίζον κύμα τῆς θαλάσσης, ὅταν σύρεται μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῆς κυανῆς, ἢ τῆς φαιοῦς, ἢ τῆς χρυσοῦς ἐπιφανείας τῆς. Ἐν κορσάζ, ἢ ἐν φόρεμα ἀπὸ τὸ μεταξωτὸν αὐτὸ ὡς δῶρον, εἶναι πολυτιμότερον και ἀπὸ τὰ ὠραιότερα κοσμήματα.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Αἱ Ἀθήναι ἐξευρωπαϊζονται ὅλον ἐν. Τὰ ἀνοπωλεῖα τῶν δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἕνα γνῶμονα ἀλάνθαστον τῆς φιλοκαλίας τῶν Ἀθηναίων. Ὅπου τὰ ἄνθη θεωροῦνται ὄχι πολυτέλεια, ἀλλ' ἀνάγκη, ὁ πολιτισμὸς ἔχει κάμει ἤδη τὴν ὀριστικὴν ἐμφάνισίν του.

Ὁ συναγωνισμὸς τελειοποιεῖ τὰ ἀνοπωλεῖα μας μεγάλως, ἀλλὰ πάντοτε τὸ τοῦ κ. Κανθώρου τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατέχει τὰ σκήπτρα, δύναται δὲ ἀφόβως νὰ συγκριθῆ με τὰ ὠραιότερα και πλουσιώτερα Παρισινὰ ἀνοπωλεῖα. Φυτὰ αἰθουσῶν, ἄνθη, ἀνθοδέσμαι, στέφανοι, ὄλα με καλαισθησίαν και με ἐντέλειαν. Διακοσμῆσεις αἰθουσῶν δι' ὠραίων φυτῶν τῶν Τροπικῶν, και ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ ἀνοπωλεῖον εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνῶ δίδωμεν τὰς παραγγελίας μας, ἢ ἐκλέγομεν τὸ εὐνοούμενον ἄνθος ἀπολαμβάνομεν ἀληθῆ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν. Τώρα μάλιστα ὅτι τὰ τεχνητὰ ἄνθη καταργήθησαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας και τὰ φυσικὰ σκορπίζουν ζωὴν δρόσου εἰς τὸν ξηρὸν ἀέρα τῶν θερμαστῶν τώρα ὑπὲρ ποτε τὰ ἄνθη ὡς δῶρα εἶναι ἐπίκαιρα και πολύτιμα.